

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A sivatag emléke**

1. A sivatag emléke

Nagyóska

A hálókamrák szűk folyosóján furcsa zaj törte meg a kolónia megszokott, monoton gépzaját. Egy új lakó érkezett a szektorba, akit a szigorú beosztó tiszt türelmetlenül taszigált a fürkék felé. Az ismeretlen férfi azonban nem a megszokott, megtört léptekkel haladt: emelt fővel, nyers magabiztossággal mérte végig a szürke falakat.

A szektorfelelős azonnal eléállt, hogy ledarálja a napirendet és a kötelező wattkótát, de az új lakó csak türelmetlenül közbevágott.

- Ne papolj nekem a szabályokról! - dörrenő hangja visszhangzott a fémfalakon. - Szolgáltam én az idegen légióban, a perzselő sivatagban! Ott nem wattokban mérték az embert, hanem tartásban!

A szavak hallatán a nagymama szeme felcsillant a szürke homályban. Óvatosan megszorította Alinda remegő kezét.

- A légió... - suttogta gyengéden, mesélő hangon. - A régi világ legendás harcosai. Apámtól hallottam róluk.

Alinda riadtan pillantott ki a rácson. János-g534 is megjelent a szomszédos fürke árnyékában, arca elfehéredett a veszély láttán. Az őrszemek nem tűrték az ilyen nyílt engedetlenséget, az új lakó mégis felrázta a szektor áporodott csendjét.